

▲ De Ronde van Vlaanderen, 1988. Nederlander Hennie Kuiper is door zijn fiets gezakt en wacht op vervanging. © Klaas Jan van der Weij

Klaas Jan legde zonder het te weten het afscheid van Hennie Kuiper vast: 'Ik was stomverbaasd'

Precies dertig keer ging fotograaf Klaas Jan van der Weij mee met de Tour de France. Zijn foto's gaan over sport, maar eigenlijk over het leven zelf. Zoals die allereerste keer op de Paterberg in Vlaanderen, toen hij Hennie Kuiper fotografeerde op een van de laatste momenten van zijn carrière. „Zijn einde was mijn begin.”

Herman Haverkate

Algemeen verslaggever

30 november 2025, 16:30 • Laatste update: gisteren om 15:12

Het is een foto in zwartwit. Een wielrenner neemt een slok uit zijn bidon. Hij staat met zijn fiets langs de weg tussen het publiek. Het is 1988 en de Ronde van Vlaanderen, een van de grote voorjaarsklassiekers, trekt voorbij aan fotograaf

„Het was op de Paterberg, een van die venijnige klimmetjes in die koers. Ik zag de jongens stuk voor stuk boven komen. Fietsend natuurlijk. Toch was er eentje die liep. Eenmaal boven zag ik dat zijn fiets was doorgezakt. Hij kon niets anders doen dan stoppen en wachten. Het publiek had helemaal geen oog voor hem. Ze keken alleen maar naar de koers.”

De foto is de eerste die hij als sportfotograaf heeft gemaakt. Duizenden andere foto's zouden volgen. Wielenkoersen, de Tour de France, de Olympische Spelen en het Wereldkampioenschap Voetbal: in zijn bijna veertig jaar lange carrière heeft Klaas Jan van der Weij ze allemaal in beelden vastgelegd.

Meer dan sport alleen

„Dat is een van de mooie dingen van mijn vak. Je staat overal vooraan en soms letterlijk heel dichtbij. Dan zie je ook dat sport zoveel meer is dan sport. Zo'n groep wielrenners, ploeterend door dat Vlaamse platteland of een eenzame fietser in het hooggebergte: dat is een beeld van het leven zelf.”

Hij staat aan het begin van een nieuwe fase in zijn carrière. Eind december wordt zijn contract met De Volkskrant ontbonden. Van der Weij (73) werkte het grootste deel van zijn werkzame leven voor deze krant. Hij blijft fotograferen maar ruimt tegelijk meer tijd in voor andere activiteiten zoals exposities, workshops en lezingen. Een selectie van zijn werk is vanaf zondag te zien in Enschede.

Aa

„Dat gebeurt er dus als je ouder wordt. Je kijkt terug op alles wat je hebt gemaakt. Fotografie was mijn leven en, in ieder geval op één moment, ook bijna mijn dood. Bij de Olympische Spelen in Salt Lake City ben ik uitgegleden en 300 meter diep naar beneden gevallen. Het is afgelopen, dacht ik even. Ik zag al de bekende tunnel en wilde niet meer terug. Toen ik alsnog bijkwam, schijn ik te hebben gezegd: 'Ik moet weer aan het werk'.”

Hij werd geboren in Emmen. De zoon van een dominee. Toen hij begon als fotograaf, was de wereld nog zwartwit. Een van zijn meest iconische beelden, een foto van de uitgeputte wielrenner Greg LeMond na afloop van de klassieker Parijs-Roubaix, ontleent zijn kracht nog altijd aan het ontbreken van kleur.

Klaas Jan van der Weij

„Die jongen zat daar alleen in een desolate kleedkamer. Ik liep er min of meer toevallig binnen. Ik zag hem zitten in dat prachtige licht. Kleur voegt in zo'n geval helemaal niets toe. Het leidt alleen maar af. In Enschede heb ik die foto vergroot tot een beeld van twee meter. Dat werkt als een schilderij.”

Opvliegende plaggen bij Ajax-Feyenoord

Zijn beste foto's dragen altijd weer zijn eigen, herkenbare handelsmerk. „Ze moeten anders zijn, zonder dat je overdrijft. Als een foto gekunsteld wordt, zit je mis. Natuurlijk speelt toeval een rol. Je moet op de goede plek staan. Bij grote evenementen is dat niet altijd mogelijk. Vaak komt het aan op kijken. Ooit bij een heftige editie van Ajax-Feyenoord heb ik alleen maar de opvliegende plaggen van het veld gefotografeerd.”

Hij won tal van prijzen. Niet vanwege zijn techniek, vermoedt hij zelf, maar wel vanwege zijn oog en gevoel. „Ik wil altijd een verhaal vertellen. Ooit, als klein jongetje, zag ik twee foto's van de *Emmer Courant*. Beide waren gemaakt in Belgisch Kongo. Op de ene foto stond een man naast een Volkswagen Kever, op de andere was hij dood bij diezelfde Kever. Ik heb me altijd afgevraagd wat er tussen die twee foto's is gebeurd.”

Expositie geeft beeld van 40 jaar

De expositie in Enschede geeft een beeld van veertig jaar sport. Grote momenten zoals de huldiging van Oranje na het gewonnen EK van 1988 maar ook kleine: twee fietsers die na een lange vlucht bij de finish versmelten tot één beeld, hardlopers in de ochtendmist tijdens de marathon van Amsterdam. „Je zoekt altijd naar het mooiste moment. Vaak is dat een detail. Op je beste momenten zet je de tijd even stil.”

Dit weekend gaat hij nog gewoon aan het werk. Bij NEC-Sparta in Nijmegen zit hij langs de lijn, nog altijd met de hoop op dat ene, gouden moment zoals toen met Hennie Kuiper op de Paterberg.

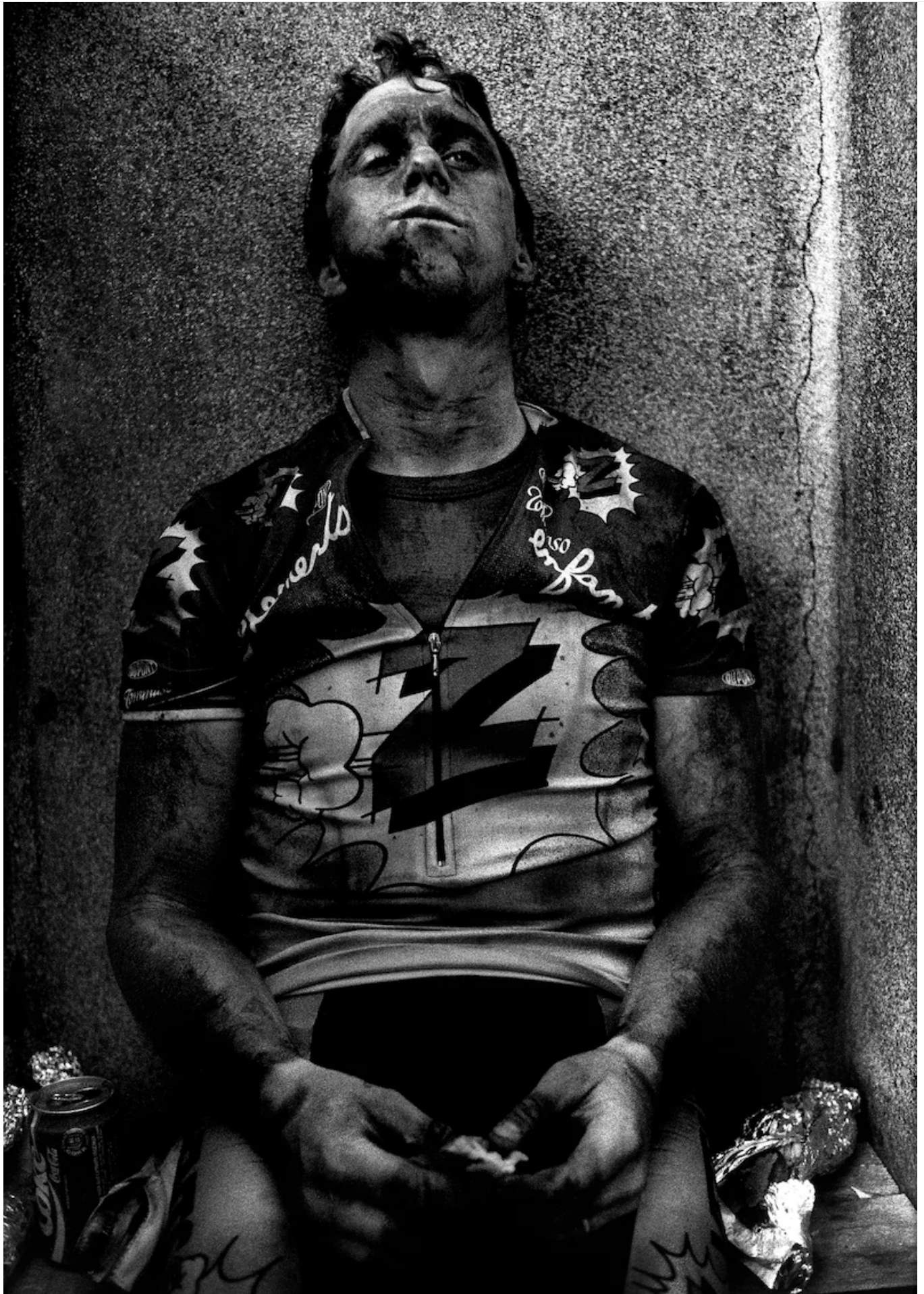
„Hij staat stil, maar de koers gaat door. Dat is een prachtig beeld. Pas veel later heb ik de echte betekenis van die foto leren kennen. Ik kwam Hennie tegen en we hadden het over die foto. 'Weet je wel dat dit het einde van mijn carrière was', zei hij opeens. Ik keek hem aan en was stomverbaasd. Zijn einde was dus mijn begin. Nooit vielen sport en leven voor mij meer samen dan op dat moment.”

Expositie en lezing

Enschede, Fotogalerie Objektief, Walstraat 33, t/m 9 januari. Naar aanleiding van deze expositie houdt Klaas Jan van der Weij op dinsdag 9 december om 19.30 uur een lezing over zijn werk. Aanmelden via info@fotogalerie-objektief.nl

▲ [Klaas Jan van der Weij](#) © Tamar Huijbregts

▲ Italië, Rimini, 2024: Romain Bardet en ploeggenoot Frank van de Broek op weg naar de finish. © Klaas van der Weij

▲ Inhoudiging Nederlands Eftal, Europees Kampioen, 1988 © Klaas Jan van der Weij